

רוצה להישאר במדורה עד הבוקר

יונתן פותב: אני בן 12, גר בנתניה. אני רוצה לשאול שאלה שקשורה ל"ג בעומר, אבל מציקה לי כל השנה. לקראת ל"ג בעומר התארגנו כמה בנים מהכיתה לעשות מדורה ליד הים. אספנו עצים, בחרנו מקום. בבוקר המדורה נעשה תורנויות שמירה על המקום, כדי שלא יגנבו לנו אותו. אספנו כסף ונקנה יחד את הכיבוד.

אני מתרגש. זו הפעם הראשונה שאני עושה מדורה עם החברים שלי ושאנחנו מארגנים הפול לבה. עד השנה עשינו מדורה עם כל הכיתה, המורה וההורים. הפעם היא, שההורים שלי הודיעו לי שהם רוצים שאחזור הביתה בשלוש לפנות בוקר. זה נראה לי מוגזם. כל החברים שלי יישארו עד הבוקר, ורק לי לא מרשים? מה יקרה אם אחזור בבוקר? למחרת לא לומדים!

אני מתווכח עם ההורים שלי על העניין הזה כבר כמה שבועות, אבל הם לא מבינים אותי. הם חושבים שאני עדיין תינוק (שכחתי לציין שאני בן בכור ויש לי עוד שתי אחיות קטנות). גם במסיבות הנערכות בלילות שבת אני תמיד צריך להיות בבית הראשון, בשעה שכולם נשארים עז. אני מבין שההורים דואגים לי, אבל הם מקלקלים לי את הפיף עם החברים שלי. מה את מציעה לי לעשות?

אילוסטרציה מאת אוראל

יונתן שואל שאלה ש- נשאלת בבתים רבים השבוע: "עד איזו שעה אתם מרשים לי להישאר במדורה?" נפתח ונאמר שהעובדה שהשאלה הזו נשאלת מצביעה על נורמות משפחתיות-חינוכיות טובות. הנורמה היא, שההורים קובעים מתי הילד או הנער צריכים לחזור הביתה (ועוד כמה דברים...). ההורים קובעים את הכללים. הילד צריך לקיים אותם. מותר לילדים לשאול, לנסות להסביר או

לנסות לשנות; אבל מי שמחליטים וקובעים הם ההורים.

בדורות הקודמים, השאלות האלה אפילו לא נשאלו. ההורים קבעו. הילדים לא העזו אפילו לשאול. ודאי שלא היה ניתן להתווכח על תשובת ההורים. בדור הנוכחי יש ירידה בסמכות (פאטוריטה) של ההורים. יש בתים שבהם ההורים לא רק שאינם אומרים לילד או לנער מתי לחזור, הם אפילו לא יודעים לאן הוא הולך, עם מי הוא הולך ומתי הוא חוזר! לכן אמרתי, שהמצב בבית של יונתן מצביע על בית שמתנהל לפי נורמות חינוכיות טובות.

פעם בשנה, כל השנה

ל"ג בעומר חל פעם בשנה; לכן אפשר להבין

בצריכת אלוהול וסמים; יש אלימות בין בני נוער; יש נהיגה לא אחראית בפכישים. כל אלה "חוגגים" בלילות. לכן טוב עושים ההורים שאינם מאפשרים ליונתן להסתובב יותר מדי בלילות.

להבין ולהתחשב

אני מציעה ליונתן לשוחח עם ההורים שוב ולנסות להגיע להבנה בקשר ל"ג בעומר ולשאר סופי השבוע. לא להתווכח – לשוחח.

יונתן יכול לבקש מההורים ללכת לקראתו בל"ג בעומר באופן יוצא מן הכלל. בהזדמנות זו פדאי לשוחח על הנושא ולקבוע כללים גם לסופי השבוע. יונתן מתבגר; הרצון לצאת עם החברים בלילות לא יקטן, להפך.

הכללים צריכים להיות ברורים, כדי שלא יהיו בעיות וחששות: מתי חוזרים, איך חוזרים (מונית? ברגל? עם חבר? ההורים מחזירים? סבב בין ההורים?).

בעידן הטלפונים הסלולריים, צריך לקבוע כללים גם בעניין התקשורת: מודיעים להורים על כל שינוי או על כל בעיה. וגם: משאירים את הטלפון הנייד פתוח ועונים לכל שיחת טלפון של ההורים!

להורים וגם לילדים צריך להיות ברור שההורים רשאים לדעת לאן הילד או הבת יוצאים, ואפילו עם מי. יש אולי בני נוער שאינם אוהבים את הרעיון הזה, אבל זו חובת ההורים כלפי נער בן 12! כשהוא יהיה אבא – גם הוא יצטרך לדעת איפה הילד שלו מבילה ועם מי. אולי עד אז יהיו מכשירים משוכללים יותר...

אבל מה שחשוב זה לא המכשירים, אלא הידיעה של ההורים שחייבים להתחזר את הסמכות ההורית כדי לתת חינוך טוב לילדים שלנו. וסמכות הורית היא קודם כול לדעת עם מי והיכן הם נמצאים.

ליונתן נאמר לסיום: תשמח שההורים שלך דואגים לך, שאכפת להם ממך, שהם ממלאים את תפקידם כהורים. אם תבין את זה ותדבר אתם – זה לא יקלקל לך את הפיף עם החברים.

ענת דותן

מכתבים למדור "הכל נשאר במשפחה" אפשר לכתוב לפי הפתובת: ענת דותן, "שער למתחיל", המסגר 9, תל-אביב. או למדור "כתבו לנו" באתר שלנו: www.slamathil.co.il